

Den farlige Dør

(Eftning)

Strax efter Aftensmaaltidet kom Jenny ud i Haven. "Al Katharina", udbrod hun, "jeg maa fortælle dig, hvad Johan har ifinde at gjøre. Du ved, at han foragter den kjedelige og uskikkelige Susanna ligesaa meget som vi, og nu siger han, at han iaften vil gjengjælde hende al hendes Uskikkelighed."

"Hvad vil han da gjøre hende?" spurgte Katharina ivrigt.

"Jo, han og en af de andre Gutter vil, naar det bliver mørkt, gaa til hendes Hjem og tage den hvide Kat, som du ved, hun er saa glad i, og affjære dens Dren og Hale. Tænk, hvor ærgerlig hun vil blive imorgen tidlig, naar hun kommer og faar se det!"

Katharina saa lidt tvivlsom ud og sagde betænkfuld: "Ja, men jeg er bange for, at det ikke vilde være ret at gjøre det."

Men Jenny talte saa ivrigt, og mindede hende om saamange modtagne Fornærmelser og stemme Stræger af Susanna, at Katharinas Tvivl snart var overvunden. Men Frid, som stod og hørte paa med nedslagne Dine og bankende Hjerte, besluttede strax i sin Edelmødighed, at hun vilde forsøge at give Susanna Underretning om denne Plan. Saa snart hun traf Benjamin, berettede hun skyndsomt den hele Historie for ham og sagde, at hun maatte gaa til Susanna; men hun skulde springe hele Bejen, tilføiede hun, saa at hun nok skulde være tilbage igjen, inden det var mørkt.

Det var en lang Vej for den lille trætte Pige; men de smaa Fodder skyndte sig modigt afsted i sit Kjærlighedsærinde. Skyggerne bleve imidlertid længere. Solen gik ned, alle de smaa Fugle sang sit glade Godnat og satte Hovedet under Vingerne, men ingen liden Frid kom tilbage. Snart blev der Uro og Spørgsmaal paa alle Kanter og saa heilhyde Raab, men ingen mild Røst fra den altid venlige lille Pige besvarede dem. Angesten steg for hvert Kvarter. De øvrige Børn vækkedes, ogsaa lille Benjamin, og spurgtes, om de vidste Noget om sin Søster. Benjamin fortalte da den hele Historie; Katharina blev skamrød og brast i Graad, men Ingen havde Tid til at trøste hende; thi Fader, Moder, Fætter Will

og Alle ilede afsted med Rygter for at finde hele Husets Yndling.

"Jeg er vis paa, at Frid er salig og lykkelig, hvor hun er; thi hun er en Fredsfiender," sagde lille Benjamin fortrøstningsfuldt.

"Men tænk," svarede Katharina, "om hun skulde være kommen til nogen Ulykke? Tænk, om nogle stygge Mænd skulde have taget hende, eller hun skulde være bleven syg og ligge her ude i Mørket ganske alene uden nogen Hjælp. Al, mit Hjerte vil briste, naar jeg tænker paa, at jeg er den egentlige Mærsg til alt dette Skræffelige."

"Ja, men jeg tænker, at hun er gaaet bort fra os Alle, og at Gud har taget hende til sig," svarede Benjamin.

Hele Natten igjennem søgte de efter lille Frid; men hun havde ikke været hos Susanna og var intet Sted at finde. Da Morgenen gryede, var Rygtet om Ulykken allerede udbredt over hele Egnen, og Boyne og Børn, der vare Frids Skolekammerater, forenede sig med den sorgende Familje i at lede efter den Savnede.

Med et blegt, forgrædt Ansigt kom Susanna, der ogsaa var med, hen til Katharina og sagde: "Al, Katharina, jeg kan aldrig blive lykkelig mere. Tænk, hvor uskkelig jeg var imod din kjære lille Søster. Kan du nogensinde tilgive mig, Katharina?"

Ydmygheden aabnede Døren, og Katharina svarede mildt: "Jeg var ligesaa uskkelig som du. Derjom bare jeg havde været saa suil som Frid, da vilde ingen Strid være opkommen. Jeg kan aldrig tilgive mig selv."

Som de to Smaapiger gaa og tale dette sammen, raaber Benjamin, der var et Stykke foran: "Se, her hænge nogle blaa Silketraade paa Gjerdet. Det er af Silkespindserne paa Frids sorte Kuffe!" Will, som hørte dette, sprang frem, hoppede over Gjerdet og saa sig ivrigt omkring. Flere komme til, og Wattman, Gieren af det Jorde, som laa indenfor Gjerdet, siger alvorlig: "Langt nede i Bakken ved Ågeren der henne er en gammel Brønd, som er slaaet igjen med Bord. Jeg kan da vel aldrig tro, at den lille Pige skulde være falden ned i den?"

Med Frygt og Angest springe de henimod det omtalte Sted, fulgt af bestandig Flere og Flere. Da de komme i Nærheden, se de, at

de gamle raadne Bord ere gennemtraadte, og Angesten stiger til det Høieste.

Med skjælvende Knæ styrter Will frem og figer ned i den dybe Brønd. Da hortes et stærkt Udraab af Glæde. — Den gamle Brønd var næsten ganske tør og dertil for en stor Del opfyldt af Jord. Elisabeth havde blot faldt ned et lidet Stykke i Dyndet, og Wills fortvivlede Dine opdagede snart lille Frids lyse Haar og mødtes af de milde blaa Dine. Men nu blev der Jubel. Gutterne, ude af sig selv af Glæde, spingede sine Huer og raabte af Fryd. Derefter fulgte varme Omfavninger og lykkelige Glædestaarer, medens det kjære Barn gik fra Ven til Ven, og den gode Nyhed forkyndtes som et Ilbud fra Hus til Hus og til enhver Hytte i den hele Bygd.

Da de lykkelige Forældre kom hjem med sin Skat, sad den gamle Præst og ventede paa dem, og medens Forældre, Susanna, Jenny og Katharina boiede sine Knæ, opsendte den fromme Præst med Haanden paa lille Frids Hoved en brændende Tak. Og efterat han havde bedet, at Børnene aldrig maatte glemme den Nats Lærdom, men at Gud maatte lære dem, at Liv og Død staar i Tjengens Magt, og at Han al tid maatte forvare Dørene til disse spæde Munde, tilspøiede han: "O Herre, oplad vore Læber, at vi maa forkynde din Pris!"

Dg alle Børnene sagde Amen. —

Lille Anna og gamle Bedstefar.

Lille Anna Ross var et gudfrygtigt og betydende Barn. Hun var ogsaa til stor Glæde for sine Forældre og ikke mindst for sin gamle Bedstefar, som boede hos hendes Forældre. Han kaldte hende "sin lille Solstraale," og, skjønt hun selv havde et temmelig alvorligt Ansigt, var det hende altid magtpaaliggende at gjøre Sit til at udbrede Solkin og Glæde omkring sig. Saa snart Noget trykkede gamle Bedstefar, mærkede hun det strax, klavrede op paa hans Skjød, slog sine smaa Arme om hans Hals og sagde:

Bedstecappa, er Noget galt,
Saa lad os sige Jesus Alt.

Dette lille Vers havde hendes Moder lært hende. Gamle Bedstefar kendte godt baade Verjet og den trofaste Ven, dette mindede om;

men naar hans lille Kjøledægge fremsagde det, var det altid som nyt, og han syntes, at Solen igjen begyndte at bryde frem gennem Skyerne. I Sandhed, dersom Smaa og Store søgte at udbrede Glæde blandt sine Omgivelses og blandt dem, man kommer i Berørelse med, da vilde mangan Smerte kunne lettes, og mangan Solstraale skinne ind i Sorgens Mørke.

En Dag havde lille Anna læst Kong Davids 23de Salme. Da hun en Stund havde sidet og tænkt over det Læste, stod hun op og hoppede op paa sin sædvanlige Plads paa Bedstefars Knæ, saa paa ham med et roligt, venligt Smil og sagde: "Nu ved jeg, hvad der skal følge mig alle mit Livs Dage." "Hvad da, mit Barn?" spurgte Bedstefader. Da svarede hun: "Jo, det er Guds Godehed og Miskandhed."

Det synkende Skib.

Skibet "Britania", som grundstødte paa Klipperne ved Brasiliens Kyst, havde en kostbar Ladning af spansk Guldmynt ombord. I Haab om at kunne hjerpe en Del deraf bar man op paa Dækket nogle af de Kasser, hvori Guldet var nedlagt; men Skibet sank saa hurtigt, at man uebløffelig maatte forlade baade Skibet og Guldet og stynde sig i Vaadene. Den sidste Baad skulde just sætte af, da en Søfadet sprang tilbage for at se efter, at Ingen blev tilbage paa Skibet. Til sin Forbauselse fandt han en Mand siddende ganske rolig paa Dækket, slysselsat med at aabne Kasserne med en Øre og opstable deres glimrende Indhold omkring sig. "Hvad gjør du?" raabte Ynglingen. "Red dit Liv! Ved du ikke, at Skibet synker om nogle Dieblkke?"

"Kan saa være" — svarede Sømanden — "men jeg har levet som en fattig Stakkar hele mit Liv, og nu vil jeg ialfald dø som en rig Mand."

Al Overtalelse var forgjæves og besvaredes blot af Ørens Hug. Manden maatte overlades til sin Skjæbne, og strax efter var Skibet forsvundet i Dybet.

Vi anse denne Sømands Handlemaade som Galmands Værk; men der er dog Mange, som ligne ham. Mange Mennesker synes at være bestemt paa i hvert Tilfælde at dø rige. For at opnaa dette sætte de sin Sjæls Frelse paa Spil. De eneste Rigdomme, vi bor og kunne glædes over i vor Dødsstund, ere Naadens Rigdomme, som vi alene erholde ved Troen paa vor Frelser, Jesus Kristus. Maatte vi aldrig glemme vor Frelseres alvorlige Ord, men bevare dem dybt i vore Hjertes: "Hvad gavnede det et Menneske, om han vandt den ganske Verden, men tog Skade paa sin Sjæl!"

Vær lovet, Herre i det Høie !
 Din Mistundhed er evig stor :
 Du vendte ei fra os dit Die,
 Dit Nafn lyste over Jord ;
 Belsignet i din Soleglands
 Vi statted Høstens gyldne Krands,

O, salig, hvo med Taalmod sætter
 Sin Lid, o store Gud, til dig !
 Du med Belsignelse os mætter,
 Du hører spæde Navnes Strig ;

Du kommer fattig Spurd ihu,
 Og Markens Viljer klæder du.

O Fader, ingen Sjæl du glemmer,
 Lad os ei heller glemme dig !
 Naar Engles Kor din Pris istemmer,
 Vær priset og paa Jorderig !
 Send os din Nand i Jesu Navn !
 Indslut os evig i din Favn !

Jngemann.

Den doodne Augusta.

"I dag vil jeg lege, imorgen arbejde," — det var hendes Valsprog. Da hun 6 Aar gammel kom i Skole, syntes hun, at en forfærdelig Lidelsestid begyndte. Hun undskyldte sin Dovenskab og sagde: "Naar jeg bliver storre, saa

vil det gaa bedre med at lære; jeg er for liden endnu." Men det blev ikke bedre.

Augusta er nu 8 Aar gammel. Men hun har intet Nyttigt lært; kun flette Streger forstaar hun mere af. Nu skulde hun læse for

sin Lærer de Ord: "Dovenskab er en Rod til alt Ondt." Men, truessen i sin Samvittighed, sagde hun gjenstridigt: "Det kan jeg ikke lase." Saa bliver hun sat i Skamtrogen og staar der med et Ansigt — ja, det er just ikke meget hyddigt at se paa! Hun formuler og er vred paa sin Lærer, men erkjender ikke sin egen Daarlighed. Bliver hun saaledes ved, vil hun berede sig selv og sine Forældre megen Kummer og Glendighed.

Er der nogen af Børnebladets Læsere, som ligner hende?

En Faders Forbør over sin Søn.

En virkelig Tildragelse.

I det nordlige Frankrig levede en Forstemsbedsmand ved Navn Billars, der i en vid Kræds var æret og agtet som en i høi Grad dygtig, velsindig og gudsfrygtig Mand. Han havde to Børn, en Søn og en Datter, og i det stille Hjem under Faders og Moders hjertelige Omhu vare disse Børn opværede til brave og dygtige Mennesker, og den lille Familie levede i stille Fred og Glæde med hinanden. Sønnen var ogsaa Forstemand og hjalp sin gamle Fader, medens Datteren gif sin Moder til Haande ved Husets Gjerning. — Da indtraf en Begivenhed, der syntes med et Slag at skulle tilintetgjøre deres Lykke.

Et ungt Menneske, Søn af en Kjøbmand, der opholdt sig hos en Handelsven af hans Fader for praktisk at uddanne sig for Træhandelen, blev en Dag funden i Skoven, dræbt af en Kugle. Han var ofte kommen i Overforsterens Hus, han og den unge Billars havde for været gode Venner, men der var opstaaet Uenighed mellem dem, man talde om, at de begge havde et godt Nie til en ung Pige i Nabolaget, og da Billars just i de Dage var bleven set med sin Bøsse i den Stov, hvor Pigen var fundet, en Stov, der tilmed ikke hørte til hans Faders Distrikt, saa saldt naturligt den Mistanke paa ham, at han af Skinsyge havde myrdet den uslykkelige unge Mand. Han blev derfor af Rettens Betjente greben og som Arrestant ført til den nærmeste By for at forhøres.

De uslykkelige gamle Forældre vare strax tagne ind til Byen for at overvære Forhøret og endnu en Gang at se deres uslykkelige Søn, og,

saa snart Moderen saa ham i Retsalen, raabte hun høit: "Min Søn, min inderlig kjære Dreng!" og vilde slutte ham i sine Arme; men Faderen holdt hende tilbage og sagde: "Nei, Moder, saadan ikke! Vi maa først vide, om vi endnu kunne kalde ham vor Søn, eller om vi have en Morder for os." — Han udbad sig derpaa af Dommeren Tilladelse til blot at maatte se sin Søn ind i Djet og gjøre ham et eneste Spørgsmaal. Da dette blev tilladt, traadte den gamle Overforster hen til Sønnen, de Tilstedeværende dannede en Halvkreds om denne Gruppe, og Alles Hjerter bankede i spændt Forventning. Oldingen strakte sin Haand ud imod dem og sagde: "J, som her staa, værer alle Vidner til mit Spørgsmaal og til hans Svar!" Derpaa vendte han sig til Sønnen: "Bernhard! se den gamle Kone der, som er din Moder, se den grædende Pige der, som er din Søster, se den ærværdige Geistlige der, som har dannet dig til en Kristen! for deres Afsyn spørger jeg, din Fader, som fra din Barndom har indplantet i dig Kjærlighed til Dyden og Had til Lasten og fremfor Alt til Løgnen, jeg spørger dig, Bernhard, som Gud en Gang vil spørge dig, — er du skyldig eller uskyldig?" — Og dermed saa han paa Sønnen med et Blik, der syntes at vilde trænge ind i hans Hjertes Dyb. —

"Fader!" begyndte den Anklagede; men den gamle Mand afbrød ham:

"For Gud i Himlens Skyld, giv dig Tid, overil dig ikke, at du ikke skal synke i Fordævelsens Afgrund! Se paa mig, Dje mod Dje, og Alle J, som staa her, ser stivt paa ham og agter nøje paa, hvad han siger! Og nu, svar!

"Fader, jeg er uskyldig!" svarede Sønnen rolig og fast.

Da udstrakte Faderen sin rystende Haand, idet han med dybtbevæget Røst udbød: "Jeg velsigner dig, min Søn! Gud velsigne dig! du er uskyldig! Den retfærdige Gud vil, om det saa behager ham, bringe din Uskyldighed for Dagen. Til hans Baretægt overgiver jeg dig trostlig, mit elskede, kjære Barn! lad nu kun Retten have sin Gang! Nu, Moder," sagde han til sin grædende Hustru, "nu kan du omfavne din Søn, han er ingen Forbryder!"

Efter denne gribende Scene, som havde

bragt Taarer i Alles Dine, blev den Anklagede ført tilbage til Fængslet. Saa begyndte Processen; men kort Tid efter blev den virkelige Morder opdaget, og Sønnen vendte fuldstændig frikendt tilbage til det lykkelige Hjem.

Guds Dine.

Da de Vilde paa Sydhavsøerne fik høre Tale om Gud, at han ved og ser Alting, og at Intet kan skjules for ham, sagde de: "Vi ville ikke have en Gud med saa skarpt Syn. Vi ville leve i Frihed i vore Stove uden bestandig at behøve at have Nogen over os, som giver Agt paa Alt, hvad vi tage os for."

Mon ikke Mange, ja ogsaa mange Børn, tænke som saa, om de ikke sigte det!

En farlig Tyv.

"Hvor er min Hue? Jeg kan ikke finde den paa noget Sted; ah, skal jeg nu komme for sent til Skolen igjen!"

"Jeg har mistet mine Handsker! Kan Ingen se mig, hvor de ere?"

"Taan mig din Griffel. Na, kjære gjør det! jeg faar ellers ikke færdig mine Regnestykker og kommer til at sidde igjen og faar ovenikjøbet skjænd hjemme."

"Jeg kan ikke sy — jeg har mistet mit Fingervøl. Hvad skal jeg gjøre?"

Ved du, min unge Læser, hvem det er, som fremkalder alle disse Spørgsmaal og Udraab? Jeg skal sige dig det: Det er Hr. U o r d e n, et forargeligt, frygteligt og kjædeligt Væsen, som Enhver, der har gjort ringeste Bekjendskab med ham, meget vel kjender til. Han fører en Del Ting bort fra sin rette Plads, adspredt andre, og dersom du lader ham være i Fred, skal du snart finde, at han er en farlig Tyv.

En Tyv! Er Uorden en Tyv? Ja, det kan du være vis paa, og det Værste af Alt er, at han stjæler det Kjøtbareste, du eier — Noget, som du med en Pung fuld af Guld ikke kan købe tilbage. — Han stjæler din Tid. Hold derfor stadig Vagt og lad ham ikke under noget Paastud komme ind i dit Hus. Jeg kender mangen liden Pige, som ikke har kunnet sin Lektie for hans Skyld, og fra en liden Gut

skal han nylig en smuk Pennekniv. Han er meget djærv til at trænge sig ind i Skuffer, Skrin og Poser og gjør stor Urede. Han er altid færdig til at anfælde Børn, og derfor vil jeg især formane dem til at være paa sin Post. Vær altid ordentlig i alle Ting! Pas nøje paa dine smaa Gjemmer! Læg altid dine Bøger paa deres rette Plads hæng op din Hat og Raabe og forsøm aldrig at sætte enhver Ting paa sit Sted! (Børnebibl.)

Et Barndomsminde.

Solen skinne straalende og varmt fra den klare Sommerhimmel, Vinden jusede i Aspernes rige Lov, og i Elven svømmede Drret, Mort og Abborrer i broderlig Endrægtighed om hverandre i Solskinnet. Det gamle Møllehjul fortes sagte rundt af Strømmen, og oppe i Røværnhuset durrede et Par store Møllestene.

Ved en Sandhug et Stykke fra Elven laa nogle Børn og byggede Huse og Fæstninger og havde det saa morsomt; men man bliver ogsaa træt af at lege, og lille Laura Hansen siger til sine Sødsfende Alfred og Marie, at hun vil gaa ned til Elven og sætte sig paa den store Stenen, som ialmindelighed kaldtes Abborstenen, fordi Abborrerne pleiede at svømme omkring den. Hun begiver sig afsted alene, da Ingen af de Andre vil følge med. Da hun kommer ned til Elven, klyver hun op paa Stenen og luder sig utover den. Ja, det var vel Moro; der gif flere nydelige Fiske tæt ind til Stenen. En af dem kom lige op i Vandsporpen, og uvilkaarlig vækker Laura Aftenen ud efter den; men — plump — ligger hun i Elven.

Paa samme Tid sidder hendes Forældre ved Vinduet i et Værelse, som har Udsigt over Elven. Faderen saa netop ud, blev var Noget, som faldt i Elven og ilede derned. Da han kom did, var allerede Laura stydt et langt Stykke fra Stenen, og Strømmen drog hende ned imod det gamle Møllehjul, som om nogle Dieblikke maatte gribe og knuse hende.

Faderen kaster sig uden Betænkning i Vandet, faar Tag i heidens lille Forklæde og søger at drage hende til sig; men Forklædebaandet brister, og lille Laura flyder fra ham. Men en Fader giver ikke saa let slip paa sit Barn;

han faar endnu engang fat paa hendes Kjole, drager hende til sig og naar tillands med Anspændelse af alle sine Kræfter.

Man troede næsten, at hun var død; men ved omhyggelig Behandling kom hun snart til live igjen. Hendes Moder, som fortvilet stod ved den lille Seng, blev ubestridelig glad, da Laura slog op sine klare, blaa Dine. Den stakkels forfælede Moder græd dog endnu, hvorfor det første Ord, Laura sagde, da hun kom til sig selv, var: "Sode Mamma græd ikke — jeg er ikke død!" (Ill. Børnebl.)

Stambogvers.

Saa Mangen under ærligt Venstabs Skiu
Trosthilbig Yngling stuffer og forlader,
Fra Sandheds Bane vender bort hans Sind
Dg snart forderver Ungdoms rene Sæder.

Gid aldrig tung Erfaring lære dig,
At ei Enhver er Ven, som Ven sig kalder!
Følg Herrens Bei, da er du lykkelig
I alle Livets Aar, i hver en Alder!

C. Paveis.

Hold fast ved Troen alle Dage,
Lad Haabet lyse paa din Bei,
Lad Kjærligheden dig ledsage,
Dg Maalet du forseiler ei.

Naar Stormen bruser, Volgen Skummet banker
Mod Skibets Stavn, synt ei i Modløshed!
Lad Troen være Ror og Haabet Anker,
Trygt de skal lede dig til Havnens Fred.

Regneopgave

Da Gambetta i en Luftballon forlod det beleirede Paris for at opflamme Provindserne til ved fornøiede Anstregelser at komme Hovedstaden til Hjælp, tog han nogle Brevduer med der fra, og dem lovede han at sende tilbage med Seiersbudskaber. — Snart stod en stor fransk Armee over for Tydskerne, og et heftigt Slag begyndte. Endnu før dette var til Ende, lod Gambetta en Due afgaa med den Efterretning, at Slaget var saa godt som vundet, Paris vilde snart blive indfat; men strax efter toge Sagerne en anden Vending, og just en

halv Time efter den første Brevdues Afgang maatte han atter fra Balpladsen affende en anden med den Efterretning, at Slaget dog tilsidst havde faaet et andet Udfald, end man havde ventet, de tapre Landsmænd havde kjæmpende maattet trekke sig tilbage for at indtage en fast Stilling, hvorfra de kunde trodse Fjendens Angreb.

Den anden Brevdue indhentede den første lige ved dens Ankomst til Paris.

Naar nu den første stoi en Mil i 9 Minutter, medens den anden kun brugte 6½ Minut for at tilbagelægge denne Bei, hvor mange Mil var saa Balpladsen borte fra Paris?

Bogstavgaade.

Mit Første er i "Bonde",
Mit Andet er i "Dude",
Mit Tredie er i "Ris",
Mit Fjerde er i "Gris",
Mit Femte er i "Mellespand",
Mit Hele er et nordisk Land.

Oplosning

paa Regneopgaven i No. 7:

Det tænkte Tal var 94.

(Opløst af C. S., Zumbrota, Minn., af G. H. G. og S. H. G., Fishers Landing, Minn.)

Oplosning

paa Gaaden i No. 7:

Ave, Gave, Have, Mave, Pave.

(Opløst af S. B. D., White Bear Centre, Minn.)

Børneblad, 7de Aargang.

Prisen for Bladet er som før 35 Cts. pr. Explr. Men Bladets Agenter, der tage Pakker og selv holde Raveliste over de enkelte Abbonenter, erholde som tidligere følgende Reduktion:

3 Pakker paa fra 5—9 Explr. efter 30 C. pr. Ex.
" " 10—49 " 25 "
" " 50 og derover 20 "

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. S., La Croix, Wis